

Frederikke Slotsagers 8. marts-tale

Taler

Frederikke Slotsager
Frivillig i Mino Ung
København

Dato

8. marts 2024

Sted

Multisalen, Nørrebrohallen,
Nørrebrogade 208, 2200
København N

Omstændigheder

Talen blev holdt ved Mino Danmark og Mino Ung Københavns 8. marts-arrangement "Minoritetskvindernes Kampdag".

I Danmark er fortællingen om adoption udelukkende fortalt som en solskinshistorie. En romantiseret fortælling om fattige familier, efterladte børn og ufrivillig barnløse, hvis største ønske er at blive forældre.

Jeg er adopteret.

Og det er vigtigt for mig at omskrive den fortælling. For selve adoptionen rummer et traume og en stor sorg.

Jeg vil også gerne understrege, at det ikke handler om kærligheden både til og fra mine adoptivforældre. Det handler om at vi adopterede alt for ofte bliver dømt som utaknemmelige når vi beretter om vores traumer og længsler.

Jeg kan forestille mig, at der er mange iblandt jer i aften, som umiddelbart tænker på, hvad min adoption har givet mig. Min familie, mit hjem, et rødbedefarvet pas, velfærd og tryghed. Men der er nok færre af jer, som tænker over, hvad min adoption har taget fra mig. Mit ophav, mit sprog, mit fødeland, mit navn, min fødselsdag, min første mor, nogen at spejle sig i og min historie fra før jeg ankom til Kastrup lufthavn for 24 år siden.

Om jeg er blevet efterladt, stjålet eller givet væk? Det ved jeg ikke med sikkerhed. Men min krop ved, at der er noget jeg har mistet. For den lille pige, der blev anbragt på et fly i Etiopien, er den samme lille pige, der landede i Danmark.

Mine adoptivforældres største glæde, er forbundet med min største sorg. For jeg ved, at mit liv ikke begyndte i Kastrup Lufthavn. Der var noget før. Et før som jeg ikke har adgang til i dag. En forbundethed til mit etiopiske ophav, som er blevet kappet over.

Det bliver jeg mindet om, når jeg er til frisøren og de fletter mit hår. Hvor de fortæller om deres hjemlande, og spørger nysgerrigt ind til mit. Der går ikke længe før, at de finder ud af, at jeg ikke kender det sprog, som burde være mit, eller den kultur, som jeg burde holde af. At jeg ikke er ligesom dem, men noget andet. Og med ét tynges jeg af skammen over en mistet forbundethed til mit ophav.

Jeg er vokset op med et hvidt blik i en sort krop.

Det er en dobbelthed, som har skabt en masse indre konflikter. For jeg bliver fremmedgjort i mine danske hjemlige omgivelser, indtil de ikke føles så hjemlige længere. Jeg befinder mig i en kringlet sameksistens af danskhed og ikke-danskhed. Jeg ved aldrig, hvornår jeg skal forklare eller forsvare. Når de ser min lyshårede mor og jeg sammen, og jeg skal forklare, at jeg er adopteret. Når de siger, gå hjem til der, hvor du kommer fra, og jeg skal forsvare med, at jeg er adopteret. Det er udmattende og frustrerende ikke at høre til, **pause** hverken her eller der.

Men det er et livsvilkår, som jeg ikke er alene om, for jeg er ikke en enkeltstående historie, men én blandt mange. Vi er over 25.000 adopterede i Danmark og vores stemmer er vigtige, måske de vigtigste i en tid som nu. For den romantiserede fortælling fortælles ivrigt og højt i dag. Men det er på tide, at vi starter nogle andre samtaler omkring adoption. Og det vigtigt, at I lytter, så traumerne, sorgen og længslerne også får taletid.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/frederikke-slotsagers-8-marts-tale>